

- 1 -

Σήμερα

Το πρόσωπο που βλέπω απέναντί μου είναι μια απρόσωπη μάσκα. Ξέρω τ' όνομά της. Ευγενία Θεοδώρου. Τι πιο σίγουρο κι ανοιχτό από ένα όνομα. Είναι γραμμένο έξω, στην πόρτα του Ιατρείου, πάνω σε μια μπρούτζινη πινακίδα, μαζί με την ειδικότητα: ψυχίατρος. Είναι η δεύτερή μου συνεδρία. Βολεύομαι όσο μπορώ πιο άνετα. Μου δείχνει ότι είναι έτοιμη. Λέει: πρέπει να μάθεις να ακριβολογείς και να συντομεύεις τις φράσεις σου.

Είμαι «ασθενής». Ένα ενδιαφέρον περιστατικό. Αυτό είμαι. Αρχίζω. Να 'χω το νου μου! Δεν πρέπει να πλατειάζω. Μόνο εγώ μπορώ να μπω στη θέση του εαυτού μου τότε και τώρα. Να με δω από μακριά. Ίσως και σαν εντελώς άλλο άτομο. Πρέπει να βρω και να πω την αλήθεια. Παίρνω βαθιά ανάσα. Αφήνω το μυαλό μου να πλανηθεί στο βάθος του. Μέσα μου αμέσως μπερδεύονται τα λόγια μου με τις κουβέντες ενός βιβλίου. Αποφασίζω, μέχρι να εξοικειωθώ με τη ματιά του αυτο-παρατηρητή, να μιλήσω μ' αυτές:

«Η ιστορία είναι απλή. Είχα ένα τόπο εαυτού. Ένα χωράφι ψυχής. Με αρματωσιά πλινθόκτιστη, για να ξέρω τα όριά μου. Να τα βλέπω και να τους κρύβομαι. Να μην ξέρουν ότι τα βλέπω...

Αυτά τα κατήργησα. Επιμένουν όμως να με καταδιώκουν. Τρέχω να ξεφύγω κι εκείνα σταθερά με κυνηγούν. Ο τόπος μου έγινε ρευστός. Συναιρεί μέσα του κι άλλους τόπους. Άλλων ανθρώπων. Και τους κρατώ όλους μαζί, καθώς τρέχω να προφυλαχτώ από τα όριά μου».

— Μπορείς να γίνεις λίγο πιο συγκεκριμένη;

— Ναι... Λοιπόν, δεν φοβόμουν. Όχι δεν είχα φοβηθεί ποτέ. Δεν ήξερα. Φανταζόμουν μόνο τι είναι φόβος. Ίσως γιατί ποτέ δε με φόβισαν οι γονείς μου. Με μεγάλωσαν μόνο με αγάπη. Και με προσοχή.

Έτσι μεγάλωσα. Μετά έφυγα από κοντά τους. Και συνέχισα να ζω με τον ίδιο τρόπο. Χωρίς φόβο, με αγάπη για τους ανθρώπους και με προσοχή για τα πάντα. Κι όμως ήρθε η στιγμή που κι αυτό άλλαξε και για μένα τελείωσε η εφηβεία. Πότε; Τη νύχτα που ένοιωσα να παραλύω από φόβο. Ο φόβος δεν έρχεται απ' το άγνωστο. Από το αγνώριστο έρχεται. Απ' αυτό που θεωρούσαμε γνωστό κι όμως μας κρυβόταν.

— Τι έγινε τότε;

— Είχαμε μετακομίσει σε καινούργιο σπίτι. Δίπλα στο παλιότερο βιβλιοπωλείο της πόλης. Στον τελευταίο όροφο μιας πανέμορφης τριπλοκατοικίας. Πάνω στην όχθη του ποταμού...

Εκείνο το βράδυ, Παρασκευή ήταν θυμάμαι, ήμουνα πολύ χαρούμενη. Το ίδιο κι ο Άλαν. Είχαμε καλέσει σε γεύμα κάποιους φίλους. Σε δείπνο. Να ακριβολογώ. Όλα ήταν καλά. Η βαρκαρόλα γέμιζε το δωμάτιο με τους λευκούς τοίχους και τους κόκκινους καναπέδες. Τα πιάτα έμεναν άδεια σαν λογαριασμός που τον άδειασαν από καταθέσεις. Τα μαγιότσια ή τα φιλετάκια ήταν νοστιμότερα; Ένας αφρός. Το κρασί έμπαινε στις αισθήσεις από παντού. Κίτρινο χρώμα σε σχήμα κολονάτου ποτηριού. Δροσιά παγωμένου και ανάλα-

φρου χυμού. Από τα αναγεργμένα παράθυρα η νύχτα ξεκαθάριζε τα πάντα. Οι λάμπες στα χαμηλά τραπεζάκια μοίραζαν ατμόσφαιρα...

— Πλατ...

— Ναι. Πλατειάζω. Λοιπόν. Έφυγαν οι καλεσμένοι. Δεν μιλούσε. Ανέπνεε κοφτά. Τα μάτια του είχαν συννεφιάσει. Πάτησε απότομα το κουμπί κι έκλεισε το πικάπ. Τον κοίταξα και προσπάθησα να καταλάβω την αλλαγή στη συμπεριφορά του. Κάτι είχε συμβεί και ήταν αναστατωμένος. Δεν είχα πάρει είδηση πότε. Υπέθεσα ότι μάλλον θα είχε συμβεί κάτι με τη Σχολή και τους γραφειοκράτες, όπως τους έλεγε. Μάλλον την ώρα που έτρεχα κουζίνα-καθιστικό, για να μαζέψω (ποτέ δεν ήθελα βοήθεια από κανέναν σ' αυτά, γιατί μερδευόμουν και προτιμούσα να τα οργανώνω και να τα καταφέρνω μόνη μου –κατά κοινή ομολογία– πολύ γρήγορα), θα του το είχαν πει και τώρα ήταν όλος μια φουρτούνα. Ποτέ δεν μπόρεσα να καταλάβω πώς μπορούσε να περνάει από τη μια κατάσταση στην άλλη τόσο θεαματικά γρήγορα. Του είχα πει μάλιστα κάποτε ότι θα 'πρεπε να 'χει γίνει ηθοποιός. Τα κατάφερε πολύ καλά στη διαδοχή των συναισθημάτων. Είχε γελάσει. Μου απάντησε: είμαι τέρας λογικής και κάτι τέτοιο δεν θα το κατάφερα.

Τώρα ήταν άλλη μια τέτοια περίπτωση. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά, το γέλιο είχε γίνει οργή. Γύρισε και με κοίταξε. Άρχισα να τρέμω. Δεν τον ήξερα αυτόν τον άνθρωπο. Τον έβλεπα πρώτη φορά. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Πανικός. Όχι, δεν τον ήξερα. Μου μιλούσε και δεν καταλάβαινα λέξη. Δεν ήξερα τη γλώσσα; Όχι, την ήξερα. Είμαι Ελληνίδα και μου μιλούσε ελληνικά. Δεν μπορούσα να καταλάβω. Δεν τον γνώριζα. Φόβος... Πανικός.

— Μα... Σας ήταν άγνωστος; Πώς μπήκε στο σπίτι σας ένας άγνωστος; Και μάλιστα Έλληνας;

— ...

— Σας είπε μήπως ποιος ήταν; Πώς τον έλεγαν;

— Άλαν. (Γιατρέ, δεν με παρακολουθείτε... Δεν πειράζει. Άλλωστε εδώ σημασία έχει να μιλάω...)

— Αυτό δεν είναι ελληνικό όνομα.

— Όχι δεν είναι.

— Και πώς μιλούσε ελληνικά;

— Ήταν μισός Έλληνας.

— Άρα τον γνωρίζατε. Μα ποιος ήταν τέλος πάντων;

— Γιατρέ, αυτός ήταν ο... Γιατρέ ήμουν παντρεμένη μαζί του!..

— Ρένια, μην ταράζεσαι. Έλα, τελειώσαμε για σήμερα. Μπορείς να ξεκουραστείς τώρα! Μείνε εδώ αν θες για λίγο. Ηρέμησε και έλα μέσα στο γραφείο μου να ορίσουμε την επόμενη επίσκεψή σου.

— Μπορώ να κοιτάξω λίγο τη βιβλιοθήκη σας, γιατρέ;

— Φυσικά. Με την ησυχία σου. Αν κι εδώ δεν έχω λογοτεχνία...

(Ανοίγω το λεξικό: ψυχωσικός, ψυχώσεις, ψυχωσική συνδρομή, ...πλησιάζω, ... όλο και πιο πολύ, κοιτάζω στα λήμματα και τρέμω: φοβάμαι. Θ' ανακαλύψω τον όρο και τρέμω. Όχι, εκπλήσσομαι: σαν να βλέπω ξαφνικά πάνω στο πρόσωπό μου σημάδια που φύτρωσαν μέσα σε μια νύχτα, αλλόκοτα, διάσπαρτα, κατακόκκινα! Γυρίζω τον καθρέφτη απ' την ανάποδη. Δε θέλω να βλέπω. Σαν να πενθώ.)

* * *

— Κύριε καθηγητά! Πολύ ενδιαφέρον περιστατικό η κυρία που μου στείλατε. Φαίνεται ότι προσπάθησε μόνη της να ξεπεράσει μια κρίση. Δεν είμαι απολύτως σίγουρη ακόμη για τη διάγνωση. Για να ακριβολογώ, νομίζω πως υποφέρει από αναμνήσεις πανικού.